

Sygn. akt: VII Cupr 303/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy wL.VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Mierzwicka
Protokolant:	sekr. sądowy Andrzej Janas

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w K.

przeciwko G. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt Cupr 303/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z siedzibą K. wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego G. N. kwoty 571,69 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Strona powodowa podała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 28 marca 2013 roku nabyła od firmy(...)Sp. z o.o. z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez zbywcę. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 402,43 złotych tytułem należności głównej wynikającej z sumy wartości niezapłaconych faktur oraz kwota 169,26 złotych tytułem odsetek ustawowych. Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty należności, jednak wezwanie pozostało bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy L. Z.wL.Wydział VI Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w L..

Po uzupełnieniu pozwu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu. Podniosła, że na podstawie umowy cesji przejęła od firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia żądań pozwu oraz zarzut przedawnienia roszczenia w związku z upływem trzech lat, albowiem roszczenie wynika z działalności gospodarczej. Pozwany zaprzeczył także istnieniu

wierzytelności w dochodzonej w pozwie oraz wskazał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie jest dowodem istnienia wierzytelności, ani dowodem że wierzytelności była przedmiotem cesji.

Sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2008 r. G. N. zawarł z (...)Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Czas trwania umowy został określony na okres 24 miesięcy. Następnie w dniu 06 kwietnia 2009 r. strony zawarły umowę świadczenia usług w przedmiocie dostępu do usługi (...) GB w ramach promocji dla dotychczasowych abonentów na okres 18 miesięcy.,

Za dostarczone usługi za okres od kwietnia 2010 r. do lipca 2010 r. na rzecz pozwanego przez operatora zostały wystawione faktury VAT za łączną kwotę 364,12 złotych. Pozwany został dodatkowo obciążony notą obciążeniową w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy na kwotę 38,31 złotych.

Dowód:

- umowy z dnia 10 grudnia 2008 r. oraz 06 kwietnia 2009 r., k. 31-40;
- faktury VAT, k. 43-51;
- nota obciążeniowa z dnia 04 marca 2011 r., k. 52.

W dniu 28 marca 2013 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...)w K.. Przedmiotowa umowa obejmowała m.in. sprzedaż wierzytelności, które przysługiwały pierwotnemu wierzycielowi względem pozwanego G. N. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 28 marca 2013 r., k. 26-29;
- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, k. 30.

Strona powodowa sformułowała adresowane do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty na rzecz RAPORT 3 (...) w K. wierzytelności w kwocie 544,46 zł.

Dowód:

- wezwanie z dnia 14 maja 2013 r., k. 14.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym było, że pozwanego z pierwotnym wierzycielem łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy – prawo telekomunikacyjne oraz fakt, że pierwotny wierzyciel sprzedał wierzytelność wobec pozwanego stronie powodowej. Jednakże w rozpoznawanej sprawie Sąd uznał za uzasadniony podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Według art. 117 § 1 k.c. przedawnieniu ulegają roszczenia majątkowe, a taki charakter ma niewątpliwie roszczenie wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie zaś z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Sąd uwzględnia zatem upływ terminu przedawnienia wyłącznie na zarzut pozwanego. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat

dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się zaś od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się zaś wymagalne po upływie terminu do jego spełnienia. Należy podkreślić, iż w rozpoznawanej sprawie roszczenie o zapłatę comiesięcznego abonamentu stawało się wymagalne odrębnie dla każdej wystawianej faktury VAT. Wobec tego roszczenie w powyższym zakresie niewątpliwie uległo przedawnieniu przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie. Przedawnieniu uległy również odsetki od objętych żądaniem kwot, bowiem roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (por. wyrok SN z dnia 24 maja 2005 r., V CK 655/04).

Natomiast co do roszczenia o zapłatę kary umownej, to w ocenie Sądu obciążenie pozwanego karą umowną byłoby uzasadnione, gdyby strona powodowa wykazała, że pomiędzy stronami doszło do rozwiązania umowy z przyczyn ciężących po stronie pozwanego. Tymczasem strona powodowa wbrew spoczywającemu na niej obowiązkowi dowodzenia wynikającemu z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. nie udowodniła tej okoliczności. Niewątpliwie jedyną przesłanką obciążenia pozwanego karą umowną było rozwiązanie umowy przed upływem terminu na jaki umowa ta została zawarta.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zastępowana przez zawodowego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dowodów z dokumentów powinna je należycie zaferować i przedłożyć Sądowi wraz z pozwem. Skoro więc, jak twierdzi, nabyła wiarygodność w roku 2013, miała kilka miesięcy na przygotowanie pozwu. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie mogła i powinna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cejsji o przekazanie jej dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Sąd uznał zatem, że nie wywiązała się ona z ciężącego na niej obowiązku udowodnienia zasadności zgłoszonego roszczenia, nie udźwignęła bowiem ciężaru prowadzenia procesu i prezentacji materiału dowodowego. Prowadzi to do wniosku, że zgłoszone w pozwie żądanie w zakresie kary umownej nie zostało należycie udowodnione, co z kolei powoduje jego oddalenie.

Odrębnie należało ocenić zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę kary umownej. Wymagalność roszczenia jakim jest należność z tytułu kary umownej jest związana z dodatkową czynnością wierzyciela – wezwaniem do zapłaty. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 120 § 1 zd. drugie k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W rozpoznawanej sprawie taką datą w przypadku kary umownej związanej z wcześniejszym rozwiązaniem umowy była data rozwiązania umowy. Z przesłuchania pozwanego wynika umowa została przez niego wypowiedziana w maju 2010 r. z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Wobec tego roszczenie o zapłatę kar umownych mogło stać się wymagalne już w czerwcu 2010 r., a w konsekwencji uległo przedawnieniu z końcem czerwca 2013 r., a więc przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.